

17e jaargang
Nummer 4
Oktober 2026
Oplage 15.000 ex.
www.damiaanhelmond.nl

3

Carlo Acutis,
de milleniumheilige

5

In gesprek met
(organist) Arie Ketelaars

6

Tanimbar-eilanden

9

Openluchtmis
in Brandevoort

Massale belangstelling van parochianen tijdens de inzegening van de nieuwe kapel
in de oude toren te Stiphout. F| Annemarie Latour

Kapel de Oude Toren

Als een vast baken staat hij daar al eeuwenlang 'de oude toren' aan de grens van Stiphout. Het terrein eromheen is al vele jaren lang het domein van Scouting Jan Baloys. We kennen Jan Baloys van het Mirakel van Stiphout waar hij, volgens de overleveringen de Heilige hostie redde uit een brandende kerk.

Na de verwoestende brand is de kerk niet meer herbouwd, maar er was wel een levendig bezoek (bedevaarten) aan deze plek tot de machthebbers van toen het verboden. Het gebouw raakte meer en meer in verval en op enig moment is er voor gekozen de huidige St. Trudokerk aan de Dorpsstraat te bouwen.

Enige jaren geleden is de Stichting Kapel de Oude Toren opgericht met

de doelstelling om in de oude toren een kapel in te richten. Een kapel om het Mirakel van Stiphout te herdenken, maar ook een kapel voor een moderne heilige Carlo Acutis.

Op zondag 27 september 2026 is de kapel plechtig ingezegend. Na de eucharistieviering in de Sint Trudokerk met als hoofdcelebrant monseigneur Gerard de Korte trekt men in processie naar de Oude Toren. Het gilde Sint Antonius Stiphout loopt voorop met slaande trom en vliegend vaandel.

Na enige toespraken en plichtplegingen wordt de kapel ingezegend door de bisschop. Hierbij werd de wens uitgesproken dat deze kapel een plek mag zijn voor innerlijke rust, om na te denken en om kracht te putten. Kracht uit de onverschrikkelijke

Pastoor Pieter Scheepers links, monseigneur Gerard de Korte (midden) en pastoraal werker Marjelein Verhoeven (rechts) voorafgaand aan de zondagsdienst in de St. Trudokerk.
F| Veronique Spannings

Jan Baloys, maar meer in bijzonder uit de heilige Carlo Acutis.

Loop er gerust eens binnen, steek een kaarsje op en wees even stil.

Tekst: Maarten Janssen
Foto: Annemarie Latour

Omdat iedereen anders is...

UITVAART SPIERINGS

0492 525000 | UITVAART@SPIERINGS.COM | WWW.SPIERINGS.COM

Vraag nu uw gratis uitvaartwensenboekje aan, u bent altijd vrij om te kiezen wie de uitvaart regelt ook als u elders verzekerd bent.

Het afscheid in vertrouwde handen.

Met eigen crematorium

Helmond - Beek en Donk - Deurne
Dag en nacht bereikbaar op **0492 31 95 33**

Gravendienst
A.C. van der Burgt en zn. VOF

Alde Biezenstraat 30
5421 BG Gemert
06-53718849
info@vanderburgtgemert.nl

Zien we elkaar na onze dood terug?

De berg Tabor: een hoopvolle blik op het eeuwige leven

Een van de meest troostvolle verhalen uit het Evangelie is de verheerlijking van Jezus op de berg Tabor, ook wel de transfiguratie genoemd. Jezus neemt Petrus, Jakobus en Johannes mee de berg op. Daar verandert Zijn gedaante: Zijn gezicht straalt van heerlijkheid en Zijn kleren worden licht als de zon. Naast Hem verschijnen Mozes en Elia — twee grote figuren uit het Oude Testament die eeuwen eerder gestorven waren. Opmerkelijk is dat de leerlingen hen direct herkennen.

Juist daarin ligt een diepe boodschap van hoop verborgen

De gebeurtenis op de berg Tabor laat zien dat de dood niet het einde betekent van onze persoonlijkheid of identiteit. Mozes blijft Mozes, Elia blijft Elia. Zij zijn niet verdwenen in een onpersoonlijke eeuwigheid, maar leven verder bij God als herkenbare personen.

Voor veel gelovigen raakt dit aan een belangrijke vraag: zullen wij onze dierbaren na de dood terugzien en herkennen? Het verhaal van de verheerlijking geeft daarop een hoopvol antwoord. De Kerk gelooft dat wij geroepen zijn tot verrijzenis als volledige mensen, met een verheerlijkt lichaam, naar het voorbeeld van Christus zelf.

De verheerlijking van Jezus is namelijk meer dan een bijzonder wonder; het is een vooruitblik op de heerlijkheid van Pasen en op het eeuwige leven dat God aan ons belooft. Zoals Jezus verheerlijkt werd, zo mogen ook wij hopen eens te delen in Gods licht en liefde.

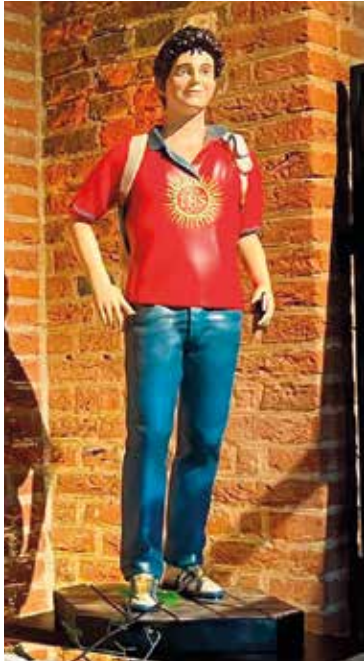
Dat geloof kan grote troost geven aan mensen die afscheid moesten nemen van een geliefde. In tijden van verlies vragen velen zich af: is de band voorgoed verbroken? Het Evangelie zegt ons dat liefde door God bewaard blijft. Wat in liefde met elkaar verbonden is, gaat niet verloren.

De hemel is volgens het christelijk geloof geen plaats van vergetelheid, maar van vervulling. Daar zullen mensen elkaar kennen in Gods liefde, vrij van pijn, verdriet en dood.

De berg Tabor herinnert ons eraan dat het leven sterker is dan de dood en dat Christus ons voorgaat naar een toekomst van eeuwige vreugde. Daarom mogen wij als christenen leven vanuit hoop: de dood heeft niet het laatste woord. In Christus blijft de liefde bestaan, nu en tot in eeuwigheid.

Pastoor Pieter Scheepers

Carlo Acutis, de milleniumheilige

Op 3 mei 1991 wordt in Engeland bij rijke ouders een jongetje geboren dat de naam Carlo krijgt. Carlo groeit op in Italië en met name zijn Poolse kindermisje wakkert zijn geloof aan. Beate leert hem over Jezus, ze leert hem bidden, ook de rozenkrans en ze bezoeken vaak een kerk. Carlo groeit in vriendschap met Jezus.

De ouders van Carlo snappen er in het begin niets van, maar Carlo blijft aandringen. Als hij zo vijf jaar is vraagt hij zijn moeder mee de kerk in te gaan om Jezus in het Tabernakel te groeten. Na enige tijd worden ook zijn ouders enthousiast voor het geloof en worden ze praktiserend katholiek.

Op de leeftijd van zeven jaar doet Carlo de Eerste Heilige Communie en hij gaat hierna elke dag naar de H. Mis en

zijn motto is: "Altijd met Jezus verenigd zijn is mijn levensprogramma."

Hij groeit verder op als een gewone jongen, gaat naar school, sport en is heel handig met de computer. Het geloof en met name de Eucharistie, lopen als een rode draad door zijn leven. Ook bekommert hij zich heel oprecht om de ander. Carlo is eenvoudig en spaarzaam. Hij houdt er niet van als mensen zich belangrijk voelen of rijkdom willen bereiken. "Een stap vooruit in het geloof betekent een stap vooruit in het 'zijn', maar een stap achteruit in het 'hebben'," zegt hij. Zo levend bereikt hij de leeftijd van vijftien jaar en hij brengt, zoals elk jaar in de zomer twee maanden door aan de Italiaanse kust. Daar vertelt hij zijn moeder en zijn oma dat hij heel graag priester wil worden. 's Morgensvroeg gaat hij elke dag naar de H. Mis en hij besteedt veel tijd aan een website van de Jezuïeten over vrijwilligerswerk. Het leven lijkt hem toe te lachen. Hij gaat zwemmen, heeft veel contacten in het dorpje, maakt boottochtjes over het meer. Tijdens één van de tochten springt een grote groep dolfijnen speels om het bootje. Carlo ziet hierin een teken van Gods nabijheid en dit vervult hem met grote vreugde.

De vakantie is ten einde en Carlo is blij dat hij weer naar school mag gaan om zijn vrienden terug te zien. Helaas voelt Carlo zich niet helemaal fit als ze weer thuis zijn in Milaan. Op zaterdag 30 september 2006 komt hij doodmoe thuis van school, maar het zal wel aan de zware gymles liggen. Op zondag 1 oktober 2006 bezoeken ze de H. Mis, ze maken een wandeling. Het is

een rustige, vredige zondag, gezellig samen met zijn ouders. Tegen de avond krijgt Carlo koorts en in de loop der dagen verslechtert zijn gezondheid snel. "Ik draag mijn lijden op voor de paus en voor de Kerk, om niet naar het vagevuur te gaan, maar rechtstreeks naar de hemel," zegt hij tot groter verbazing van zijn ouders. Ze denken dat dit een grapje is en ze maken zich nog geen zorgen.

Zijn gezondheid holt achteruit en op zaterdag 7 oktober 2006 wordt hij wakker en hij kan zich niet meer bewegen en hij wordt met spoed opgenomen in het ziekenhuis. De diagnose luidt 'acute leukemie, type M3'. Een zeldzame, sluipende vorm van leukemie die vaak pas in een laat stadium zichtbaar wordt en dan razendsnel verloopt.

Carlo wordt meteen opgenomen voor een zware behandeling.

Ondanks het vreselijke nieuws blijft hij opvallend kalm en opgewekt. Tegen zijn ouders zegt hij: "God heeft me wakker geschud." De dagen erna treedt er geen verbetering op, integendeel hij wordt steeds zieker en zwakker. Carlo heeft het echt zwaar; zijn armen en benen zijn opgezwollen van het vocht. Toch klaagt hij niet. "Droefheid is naar jezelf kijken, geluk is je blik op God richten," brengt hij met moeite uit.

In de nacht van 10 op 11 oktober 2006 is zijn toestand zo slecht dat zijn moeder en oma bij hem mogen blijven. Door een hersenbloeding raakt hij in een coma en uiteindelijk stopt op 12 oktober 2006 om 6.42 uur zijn hart met kloppen. Carlo Acutis is niet meer.

Een grote mensenmenigte bezoekt de overleden Carlo en het is ongelooflijk druk bij zijn begrafenis. Carlo wordt begraven in Assisi, de plek waar hij zich het gelukkigst voelde en al snel komt men naar zijn graf en vragen om voorspraak. Zij ervaren dat hun gebeden verhoord worden, zijn graf wordt een bedevaartsoord en voor mensen is Carlo een heilige.

Op 12 oktober 2012, precies zes jaren na zijn overlijden start het officiële proces richting heiligverklaring bij het aartsbisdom Milaan. Dit langdurig en zorgvuldig proces verloopt over meerder schijven. Paus Franciscus verklaart Carlo op 5 juli 2018 tot 'Eerbiedwaardige', vervolgens op 10 oktober 2020 in Assisi tot 'Zalig'. De heiligverklaring van Carlo staat oorspronkelijk gepland op 27 april 2025, maar door het plotse overlijden van Paus Franciscus wordt deze verschoven naar 7 september 2025.

Carlo heeft een bijzondere verering voor en band met de H. Eucharistie en daar zit de relatie tussen hem en het mirakel van Stiphout. Hier redt Jan Baloy de Heilige Hostie uit de brandende kerk, met gevaar voor eigen leven. Daarom dan ook dat in de kapel van de Oude Toren speciaal aandacht aan hem besteed wordt.

Voor meer informatie over

Carlo Acutis: www.stichting-acutis.nl, www.carloacutis.com, of www.miracolieucharistie.org

Tekst: Maarten Janssen

Bron: Carlo Acutis, heilige van onze tijd, Instituut voor Huwelijk, Gezin en Opvoeding en de Stichting Acutis.

Foto: Annemarie Latour

Wat de bijbel ons vandaag kan vertellen

Bijbelverhalen zijn minimaal 2000 jaar oud. En toch hebben ze ook nu nog een grote zeggingskracht. Hoe kan dat? Waarin zit dat geheim?

De beste manier om dat te ontdekken is je verdiepen in een aantal concrete verhalen en in samenspraak met anderen op zoek gaan naar wat ze hier en nu voor ons kunnen betekenen. Dat kan verrassende ontdekkingen en

inzichten opleveren.

De komende wintermaanden word je weer een gelegenheid geboden om bij zo'n groep aan te sluiten.

De verhalen die we gaan bespreken krijgt je telkens tevoren per email toegestuurd.

Het aanbod bestaat uit twee series van 5 bijeenkomsten. Je kunt kiezen welke serie jou het beste uitkomt.

Ik streef naar gelijke, niet te grote groepen, waarin gesprek over en weer mogelijk is.

Wie zich aanmeldt gelieve aan te geven of hij/zij kiest voor optie A, voor B of voor A/B.

In het laatste geval geeft u mij de vrijheid om u bij A of B in te delen.

Optie A. Najaar 2026: op 9, 16, 23, 30 november en 7 december (allemaal maandagen)

Optie B. Voorjaar 2027: op 12, 26 jan. 2, 16 feb. en 2 mrt. (allemaal dinsdagen)

Tijd: 19.30 – (uiterlijk) 21.30 uur

Locatie: huiskamer de Ark (tegenover de Stiphoutse kerk)

Begeleiding: Jan Vogels, em. pastoraal werker.

Kosten: die neemt de parochie op zich.

Aanmelding en nadere informatie: vogelsverwegen@gmail.com

Jo en Frans Verhofstad: 'Wij doen alles samen'

Jo en Frans Verhofstad vormen een stel dat al decennialang onafscheidelijk is. Ze zijn bijna 59 jaar getrouwd en ze wonen tegenwoordig midden in het hart van Helmond, waar ze zich helemaal thuis voelen. Hoewel ze jarenlang in Mierlo-Hout woonden, genieten ze nu van het levendige stadscentrum: een ruim appartement, de auto veilig in de parkeergarage, winkels op loopafstand en de Albert Heijn om de hoek. Alleen de huidige bouwactiviteiten zorgen soms voor wat ongemak, maar normaal gesproken wonen ze er met veel plezier. Frans groeide op in Gemert, Jo in Erp. Toen Frans een baan kreeg bij de gemeente Helmond, verhuisden ze samen naar de stad waar hij zijn hele werkzame leven zou blijven werken.

ziek was, ging ik helpen," vertelt ze. Voordat de kinderen kwamen werkte ze in de huishouding bij welgestelde families — zelfs de schoenen van minister Luns heeft ze ooit gepoetst, vertelt ze lachend.

Ook nu, op leeftijd, zijn ze nog mantelzorgers voor de zus van Frans en de zus van Jo. Dat kost veel tijd en energie, maar ze doen het met liefde. Door gezondheidsproblemen moest Frans stoppen met zijn werk als koster, iets wat hem zwaar valt. "Ik moet steeds iets inleveren," zegt hij. Hij heeft het er zichtbaar moeilijk mee. Fietstochten en caravanuitjes zijn verleden tijd. En sinds Jo haar schouder brak na een val 's nachts, helpt Frans haar met van alles in huis. "Ik hoorde haar roepen maar zag haar niet... lag ze naast het bed op de grond," vertelt hij.

Beiden zijn opgegroeid in een katholiek gezin, waar de kerk een vanzelfsprekend onderdeel van het dagelijks leven was. Nog steeds gaan ze iedere week naar de mis, al moesten ze door gezondheidsproblemen een tijdje verstek laten gaan.

Frans rolde via vriend Arnoud het kerkwerk in. Wat begon met helpen bij het collecteren, groeide uit tot het werk van koster en acoliet bij begravenissen. Met een glimlach laat hij de sleutel zien die hij ooit van pastoor John van de Laar kreeg: "Ik woonde dichterbij dan Arnoud, dus als er iets moest gebeuren, kon ik de kerk openmaken."

Over de overgang van pastoor Van de Laar naar pastoor Scheepers zijn ze enthousiast. "We kennen Pieter al vanaf dat hij kind was. Onze kinderen zaten samen met hem op het jongerenpastoraat, onze jongste is net zo oud als Pieter," zeggen ze. Ze zijn blij met zijn manier van voorgaan: "Hij doet het goed. Zijn preken zijn altijd mooi, en het is drukker dan in veel andere kerken."

Hoewel ze de mis soms via de computer hebben gevolgd, willen ze liever zelf in de kerk aanwezig zijn. Zolang het kan, blijven ze trouw komen: iedere zaterdagavond en één zondag per maand.

Jo kwam vanzelf in het kerkwerk terecht, zoals ze zelf zegt: "Wij doen alles samen." Terwijl Frans de kerk opende, legde zij alvast de misboekjes klaar. Het is tekenend voor hun verbondenheid: waar de één is, is de ander nooit ver weg.

Jo heeft zich altijd ingezet voor familie, burens en kennissen. "Als iemand

Jo en Frans zijn een voorbeeld van zorgzaamheid. Ze hebben veel meegemaakt en zijn er altijd voor elkaar, voor hun familie, voor de kerk en voor de gemeenschap. En nog altijd doen ze het samen, zoals ze dat al hun hele leven doen.

Tekst en Foto: Anja Donkers

**STASSAR
MONUMENTEN**

RUIME KEUZE IN GRAFMONUMENTEN
VAKMANSCHAP EN MAATWERK
KWALITEIT EN GARANTIE

Lage Dijk 2
Helmond
0492 - 52 37 82
www.stassarbv.nl

**De Ster
Schoonmaak**

☎ 0492-552666
✉ info@desterschoonmaak.nl
🌐 www.desterschoonmaak.nl

-sinds 1965-

ADRIAAN VAN DEN HEUVEL
MAKELAARS ADVISEURS

HOOFDSTADT 155 • HELMOND
0492 - 661 884 • info@heuvel.nl

AALSTERWEG 134 C • EINDHOVEN
040-7820849 • eindhoven@heuvel.nl

Of je nu een woning wilt verkopen, hulp zoekt bij aankoop of een gedegen taxatie nodig hebt, aarzel dan niet om ons te bellen.

We komen graag bij je langs.

WWW.HEUVEL.NL • WÉRKT VOOR JOU

Arie bespeelt het orgel tijdens de allerlaatste dienst in de kerk Goddelijke Voorzienigheid. Fl Mario Coolen

De wijk Helmond-West is nog volop in aanbouw als de familie Ketelaars een woning krijgt aan de Itterestraat. De kerk van de Goddelijke Voorzienigheid is nog niet gebouwd dus kerkt men in de Onze Lieve Vrouw ten Hemelopneming aan de 'dure kant' van Helmond. Het is nog de tijd van het rijke Roomse Leven en dat spreekt de jonge Arie wel aan.

Trouw bezoekt hij de kleuterschool en de toenmalige jongensschool Sint Tharcisius en natuurlijk staat een regelmatig bezoek aan de kerk, inmiddels de eerste Goddelijke Voorzienigheid op het programma. Arie vindt het almachtig mooi met al die rituelen en het wordt nog mooier als hij de kans krijgt eens boven bij het grote orgel te mogen gaan kijken. Hij is op slag betoverd door het fraaie klankenspel en volle geluid van het orgel. "Of het nu Hub Houët of Jan Vermulst is geweest die het orgel speelde weet ik niet meer. Ik weet wel dat daar het zaadje voor mijn muzikale ontwikkeling is geplant," vertelt Arie met een brede glimlach.

Maar hoe nu verder? Immers, afgezien dat moeder Ketelaars bij

de drumband helpt heeft de familie niet bijzonder veel op met muziek. Dan vraagt Arie bij het feest van Sint Nicolaas een minipianootje en binnen de kortste keren speelt hij de bekende Sinterklaasliedjes en iets later volgt het kerstrepertoire. We bestempelen dat nu als een waar natuurtalent. Een talent dat niet geheel onopgemerkt blijft. De onderwijzer van de vijfde klas, broeder Johannes spreekt vader Ketelaars er eens op aan. "Jan, weet je wel dat jullie Arie aanleg heeft voor muziek? Laat hem daar maar eens iets mee doen, dan kan hij nog heel ver komen." Zo mocht Arie les gaan volgen op de Helmondse muziekschool bij Lodewijks, toen gevestigd op de hoek Kromme Steenweg en Eikendreef. De lessen op de piano verwateren na een tijdje en in huize Ketelaars komt een elektronisch orgel, natuurlijk geleverd door Arie Willems. Er worden enkele muziekboeken aangeschaft en met heel veel vlijt en enthousiasme stort Arie zich op het orgelspel.

Intussen heeft Arie zijn schoolopleiding afgemaakt en hij heeft werk gevonden in een administratieve functie, op kantoor dus. Zeer waarschijnlijk zou Arie niet uitgegroeid zijn tot de organist van nu, maar een bescheiden

huis-tuin & keuken speler zijn gebleven die met name familiefeestjes opluistert. Het lot besliste evenwel anders: op zijn werkplek zat tegenover hem een alleraardigste dame die zingt in het koor van de Bethlehemkerk in Helmond. Ze heeft gehoord dat Arie erg muzikaal is en haar koor is dringend op zoek naar een dirigent. Alhoewel Arie (nog) niet geschoold is als dirigent neemt hij de taak (voor zeer voorlopig) aan en hij heeft van 1993 tot 2001 met veel plezier het koor geleid.

Inmiddels is Arie verhuisd naar het immer mooie Aarle-Rixtel en aangezien daar een dirigente vanwege haar leeftijd gaat stoppen komt Arie in beeld. Wel geeft hij aan dat hij dan wel enkele cursussen wil gaan volgen om de techniek en het niveau aan te scherpen. Aldus gebeurt en hij is ruim achttien jaren verbonden aan het kerkkoor.

Naast zijn 'normale baan' is muziek de rode draad in het leven van Arie en zo heeft onder meer het gemengd koor Euphonia (inmiddels opgeheven na 18 jaar), het gelegenheids- carnavalskoor Aarle-Rixtel (bestaat helaas ook niet meer na 21 jaar) mogen werken

onder zijn bezielende leiding en staat hij nog steeds voor het het gemengd koor in Beek en Donk. Hier heeft hij inmiddels ook het kerkkoor onder zijn hoede.

Toch keert Arie in 2019 terug naar de oorsprong en wel in de parochie Damiaan de Veuster in Helmond. Tot de sluiting in juni 2026 speelt hij op het orgel in de Goddelijke Voorzienigheid/Sint Anna in 't Haagje. "Dat is echt mijn kerk", merkt hij met plezier op. Iets later komt daar de zondagse hoogmis bij op 't Hout. Hij begeleidt daar de Cantorij en hij doet dat nog immer met heel veel plezier.

"Ik ervaar het als heel dankbaar en de energie die ik krijg van de mensen doet wonderen. Zo lang als ik het kan wil ik graag doorgaan," besluit Arie het zeer aangename gesprek.

Heel fijn dat in onze parochie personen als Arie Ketelaars die vieringen opluisteren en zo bijdragen aan een optimale geloofsbeleving. En wil je eens mooi orgelspel horen iedere zondag, behalve de vierde zondag van de maand speelt Arie om 10.00 uur in de Sint Lucia.

Tekst: Maarten Janssen

Tanimbar-eilanden, een bijzondere band met Nederland

De Tanimbar-eilanden, gelegen in de zuidoostelijke Molukken van Indonesië, hebben een bijzondere band met Nederland. Los van het koloniale verleden is er namelijk een andere belangrijke verbinding die ons bindt: ons geloof. Nederlandse missionarissen brachten aan het begin van de 20e eeuw het katholicisme naar deze archipel en bekeerden een groot deel van de bevolking. Tot op de dag van vandaag is deze bijzondere band met Nederland nog steeds zichtbaar.

Zelf heb ik vanuit Nederland, in samenwerking met de lokale arts dr. Juliana Ratuanak, gezondheidskliniek St. Rafael in de Tanimbarese hoofdstad Saumlaki gerealiseerd. Nadat gezondheidskliniek St. Rafael in 2021 haar deuren opende, richtte ik de stichting P.K.K.T. (Perkembangan Kesehatan Kesejahteraan Tanimbar) op, wat staat voor de ontwikkeling van gezondheidszorg en welzijn op Tanimbar.

De stichting P.K.K.T. is tot op heden verantwoordelijk voor het onderhoud van de kliniek en de medische apparatuur en zorgt van tijd tot tijd voor nieuwe innovaties. Deze inzet heeft zijn vruchten afgeworpen. Sinds 2025 beschikt gezondheidskliniek St. Rafael over de hoogste accreditatie die de Indonesische overheid aan gezondheidsklinieken toekent.

Vandaag de dag werken er in gezondheidskliniek St. Rafael zes

volledig opgeleide artsen, die gemiddeld zestig patiënten per dag behandelen. Zij worden ondersteund door verpleegkundigen en vroedvrouwen. Daarnaast beschikt de kliniek over een eigen tandartspraktijk, kraamafdeling, eerstehulp post, huisartsenpost en apotheek. Naast ons werk in de kliniek zetten wij ons ook in voor gezonde voeding op Tanimbar. Sinds 2022 werken wij hiervoor samen met het Enkhuizer groentezadenbedrijf East-West Seed. In de afgelopen jaren hebben wij verschillende moestuinen aangelegd, waar voornamelijk waterspinazie wordt verbouwd.

Tijdens mijn laatste bezoek aan Tanimbar, in juli en augustus 2026, hebben wij dit project een flinke impuls gegeven. Zo brachten wij vijftig startende boeren bijeen tijdens een seminar dat wij samen met de stichting van East-West Seed organiseerden.

Tijdens dit seminar werden de nieuwe boeren opgeleid om efficiënt met onze materialen te werken en kregen zij de benodigde middelen om zelf een moestuin aan te leggen. Op deze manier heeft Tanimbar in korte tijd vijftig nieuwe voedselvoorzieningen gekregen.

Daarnaast waren wij gedurende ons verblijf voortdurend aanwezig in de kliniek. Samen met het lokale

team bleven wij kritisch nadenken over nieuwe innovaties en mogelijke verbeteringen in de zorg.

Wij nodigen onze medeparochianen van harte uit om met ons mee te werken aan een gezonder en sterker Tanimbar.

Noah Fanoembi
Voorzitter stichting P.K.K.T.
www.pkkt-tanimbar.nl

Parochie in beeld: De Goorse Brug kleurt najaar

De Goorse Brug

*Waar al velen een foto van
hebben gemaakt... en waar
je nooit op uitgekeken raakt*

*Waar de oude eik langer staat dan
een mensenleven en het groen
en water in elkaar zijn verweven*

*Waar menig fietser zwoegend
tegen de helling klimt en daarna
aan een spectaculaire afdaling begint*

*Waar je staart naar het Goor vanaf haar brug
en je denkt: hier kom ik zeker vaker terug!*

Mario Coolen | 2015

*De Goorse Brug, is ongeacht het seizoen,
een van de meest gefotografeerde objecten van de Damiaanparochie.
De foto is gemaakt door Ton Scheepers, de vader van pastoor Pieter.*

Nadenken over je eigen dood

Eens het oktober is, dan steekt de hele sfeer van Halloween weer de kop op. Ik zag reclame voorbij komen van Plopsaland die begin oktober zijn Halloweenperiode begon, traditioneel een van de drukste perioden van het seizoen. Bepaalde steden dompelen zich in oktober in Halloweensfeer. Ik zag in mijn thuisstreek dat een Landelijke Gilde een "Hol een pompoen uit voor Halloween-actie" organiseert. Op heel wat plaatsen zijn er Halloweentochten. Je kunt er voor of tegen zijn, je kunt het allemaal overgewaaid commercie vinden of er helemaal in opgaan: het heeft een plek gekregen in onze tijd en in onze maatschappij! En soms denk ik: het is misschien goed dat mensen op een of andere manier eens nadenken over de dood, over hun ziel die verder leeft. Het Halloweengebeuren kan mensen daar eens laten over nadenken, elk na-deel heeft zijn voordeel!

Enkele jaren geleden vertelde mij iemand dat hij op bedevaart was geweest naar Rome en daar in een van de grote basilieken te biechten was geweest. Hij had een heel aparte penitentie gekregen: hij moest eens een half uur nadenken over zijn eigen dood. Hij had dat best een heel confronterende opdracht gevonden.

Heb jij daar al eens over nagedacht? Niemand van ons weet wanneer we gaan sterven. De Heer spreekt er ook over in het evangelie: "Wees dus waakzaam, want je weet niet op welke dag jullie Heer komt." (Matteüs 24,42) Het gaat hier op aarde niet op leeftijd: ik heb uitvaarten gedaan van kinderen maar ook van mensen die de honderd voorbij waren. Ik heb uitvaarten gedaan van mensen die totaal onverwacht stierven en uitvaarten van mensen bij wie men de dood al lang verwachtte. Er is zo een spreuk: "Een jonge mens kan gaan en een oude mens moet gaan". Niemand

van ons kent het moment. Niemand van ons denkt graag aan onze eigen dood, we willen allemaal hier blijven en we hangen ook zo vast aan zoveel mensen en dingen. Iemand zei me onlangs dat ze er echt niet wilde aan denken om haar geliefde medemensen te moeten loslaten, en toch komt voor elk het moment! Het valt me bij rouwgesprekken op dat de meeste mensen nooit met hun dierbaren over de dood hebben gesproken...

Het is toch wel eens iets wat we ons af en toe mogen afvragen: Stel dat ik straks doodga, hoe kom ik voor God te staan en wat laat ik achter? Wat gaat God van mijn leven zeggen? Wat gaan de mensen over mijn leven zeggen? Zullen de mensen om mij rouwen en me met liefde gedenken? Welk spoor laat ik achter? Zo'n vragen en het besef dat we niet weten wanneer, kan ons wel eens dingen laten veranderen in het leven.

Als christenen weten we dat het leven niet zal eindigen wanneer ons lichaam het vroeg of laat zal begeven en wanneer onze laatste adem zal zijn uitgeblazen. We mogen dan naar God gaan, onze ziel zal voor Hem verschijnen. In de tweede brief aan de Korintiërs hoofdstuk 5 wordt het zo mooi verwoord: "Wij weten het: als de tent die onze aardse woning is, wordt neergehaald, heeft God voor ons een gebouw gereed in de hemel, een onvergankelijk, niet door mensenhand vervaardigd huis... Want allen moeten wij voor Christus' rechterstoel verschijnen, opdat ieder het loon ontvangt voor wat hij in dit leven heeft gedaan, goed of kwaad."

Heb je al eens nagedacht over je eigen dood? Eens komt de dag. Zonder er bang voor te worden of angstig, laten we het goed voorbereiden...

Andy Penne, pr

WJD Lissabon - Bron (c) Ramon Mangold - Katholiekleven.nl

Over heiligen gesproken

Vroeger was ons leven doorspekt met heiligen. Zij vergezelden ons van de wieg tot het graf. Elke katholieke man, vrouw, kind, school, vakbond, zwembad en sportclub droeg de naam van een heilige.

Kent u nog Sint Isidorus voor de boeren, Sint Eloy voor de metaalbewerkers en Sint Jozef voor de arbeiders? Ook voor elke ziekte of kwaal hadden we een heilige: Blasius werd aangeroepen bij keelpijn en Apollonia bij kiespijn; de heilige Rita moest helpen bij het zoeken naar een man en Antonius bij andere verloren zaken. Paters, broeders en zusters kregen bij hun intrede een indrukwekkende naam: pater Werenfridus, broeder Timotheüs en zuster Theodata.

Ondertussen is er veel veranderd. Pater Godefridus heet nu gewoon pater Piet en zuster Desiderata is weer gewoon zuster Corrie gaan heten. Ook scholen kregen de secularisatiegolf over zich heen: de Theresia-kleuterschool heet nu Hummelhonk en de Engelbewaardersschool is omgedoopt

tot Klavertjevier of Okidoki. Heiligheid ligt kennelijk niet goed meer in de markt. Maar daarmee verdwijnt er wel veel versiering van het leven. Kinderen houden het nog het langst vol met hun vieringen van Sint Maarten en Sint Nicolaas. In de folklore leven de heiligen voort.

Iemand heeft gezegd: "Niemand zal er over peinen om het Lam Gods van Van Eijck bij het grof vuil te zetten, omdat het schilderij niet meer van deze tijd zou zijn. Waarom hebben we dan wel al onze heiligenverhalen gedumpt?"

Elke tijd kent mensen die op hun tijdgenoten diepe indruk hebben gemaakt als wegwijzers naar God. Ze worden spontaan vereerd. Eigentijdse voorbeelden zijn bisschop Bekkers (die door de vox populi werd uitgeroepen tot Katholiek van de Eeuw), Nelson Mandela, Oscar Romero, Martin Luther King, Moeder Teresa en paus Johannes XXIII.

Hoeveel mensen zijn tot op de dag van vandaag geïnspireerd door paus Jan de Goede zoals hij al gauw werd genoemd! Hij zag er uit als een gezellige, dikke dorpspastoor en men zag hem als een overgangspaus, een tussenoplossing. Maar veel mensen hebben hem als een bevrijding ervaren, zij noemen hem heilig zonder dat er van een heiligverklaring sprake is; en van ons hoeft dat ook helemaal niet. Want ook zonder dat heeft hij een onuitwisbare indruk nagelaten.

Na zijn dood kwamen de verhalen los: hoe hij hoop gaf aan hopelozen, liefde aan mensen zonder liefde, geloof aan wie niet meer kon geloven. Heiligen zijn heelmakers. Zij roepen het beste in een mens naar boven. Zij helen onze gebroken wereld. Wat aanspreekt is hun menselijkheid. Zij verspersoonlijken wat ieder aanvoelt als goed en waardevol. Als gelovige zeg ik dan: zij laten mij op aarde iets zien van het Koninkrijk van God.

Paus Johannes werd op 77-jarige leeftijd tot paus gekozen en hij is het nog geen vijf jaren geweest. We waren gewend aan de hoogverheven, zeer geleerde paus Pius XII en we wisten niet goed raad met die eenvoudige dikke man, die zei dat hij paus Jan genoemd wilde worden, want zo heette zijn vader. Hij zei dat hij geen geleerde was, geen diplomaat of politicus, maar hij wilde pastor en pater zijn, herder en vader. Daarom veroordeelde hij ook niemand: hij verzette zich tegen veroordelingen die de Romeinse Curie soms uitsprak, want hij zei: "Het kwade veroordeelt zichzelf wel; alleen het goede blijft. Laat het onkruid maar groeien met de tarwe." Hij zocht in de tijd van de Koude Oorlog contact met de Russische leiders. Toen de conservatieve Curiekardinalen hem tegenwerkten, bleef hij voor hen mild en zachtaardig. Vlak voor zijn dood zei hij tegen zijn secretaris: "We hebben nooit de stenen opgepakt

en teruggegooid die ze naar ons geworpen hebben." Toen hij op zijn sterfbed lag, kwamen in het Vaticaan telegrammen binnen van vijf continenten. Een daarvan was van Kroesjov. En van twee Amerikaanse meisjes: "Dear pope John, we love you." Een boeddhist schreef: "Moge God u liefhebben" en een atheïst: "Voor zover een atheïst kan bidden, bid ik voor u."

In nog geen vijf jaar had hij de harten van de mensen gewonnen met zijn eenvoud en hartelijke goedheid. En met zijn humor. Tijdens het conclaaf had iemand tegen hem gezegd:

"Angelo Roncalli, U wordt zeker geen paus, want u bent veel te dik"; waarop hij antwoordde: "Het is geen schoonheidswedstrijd."

De laatste pausen werden de gevangenen van het Vaticaan genoemd; ze kwamen er nauwelijks uit. Maar Johannes ging de kerstnacht mis opdragen in de gevangenis en in een ziekenhuis in Rome; een herder moet immers bij zijn verloren schapen zijn. Enkele maanden na zijn pausverkiezing kondigde hij een Algemeen Concilie aan. Enkele Curiekardinalen zagen dat helemaal niet zitten, maar hij zei hun: "Ik heb van meet af aan de overtuiging gehad dat de heer mij daartoe geroepen heeft op mijn hoge leeftijd."

Met een magistrale rede, vol optimisme en bevrijding openden hij het 2e Vaticaans Concilie.

Het aggiornamento van paus Johannes moest de kerk weer bij de tijd brengen; deuren en vensters werden geopend en er waaide een frisse wind doorheen. Als jonge priesters werden wij gegrepen door de theologische, liturgische en sociale perspectieven, die werden geboden. Johannes werd een grote en inspirerende leider.

Kardinaal Suenens heeft van hem gezegd: "Toen hij van ons heenging, waren de mensen die hij achterliet, dicht bij God; en de betere wereld waarop de mensen woonden, beter bewoonbaar."

Piet Schellens SCJ

Openluchtmis in Brandevoort

De wijk Brandevoort mag slechts tweemaal per jaar het genoegen smaken dat er een eucharistieviering in de wijk plaatsvindt. Veelal eind juni bij de Antoniuskapel aan de Sint Antoniusweg en begin september onder de markthal op de Plaetse.

Onder begeleiding van de gilden Sint Antonius Abt, Mierlo-Hout en Sint Antonius Stiphout komen pastoor Pieter, pastoraal werker Marjelein, de acolieten en misdienaars de markthal binnen, die staat te schitteren in de mooie zon.

“Sterk zijn de mensen, de muren zijn de horizon en het dak de sterren. God als dat eens kon,” is een tekst uit een liedje voor kinderkoren en het geeft aan dat kerk zijn veel meer is dan het kerkgebouw. Heel mooi dat we dat nu voor de vierde keer weer samen mogen vieren in Brandevoort.

Alle koren van de parochie vormen vandaag samen één Damiaan de Veusterkoor en het klinkt prachtig. De gezangen in de viering zijn een mooie mix van klassiekers, meerstemmige vaste gezangen en Nederlandstalige liedjes.

Mario Coolen heeft, zoals heel vaak weer prachtige foto's gemaakt en deze laten zien dat het ook in 2026 een feestelijke viering is geweest.

Tekst: Maarten Janssen

Foto's: Mario Coolen

Terug naar de essentie van Sint Nicolaas

Het moderne sinterklaasfeest symboliseert het eigentijdse verlangen naar steeds meer. Tijd voor de kunst van het geven.

Al wekenlang zijn de kinderen in Nederland bezig met de Sint. Niet zozeer met het verhaal van Sinterklaas – die geheiligd werd om zijn gulheid – als wel met wat er in de schoen zit en welke pakjes ze zullen krijgen. Sinds kort kunnen zij, zo las ik onlangs, zelfs gecoacht worden:

Hoe ga je om met verlanglijstjes, wat als het vriendje een groter cadeau krijgt, wat hoort er eigenlijk in een schoen, is alleen snoepgoed genoeg? Zo is het Sinterklaasfeest uitgegroeid tot een nationaal feest waarbij het vooral gaat om de vervulling van verlangens. Het fascinerende hieraan is echter dat als een verlangen eenmaal gestild is, onmiddellijk een nieuw verlangen opspringt. Recent is gebleken dat een dergelijk mechanisme uitmondt in een systeem dat zichzelf vernietigt:

de graaicultuur onder topmanagers, de banken die vooral gericht waren op groei zodat zij met irrealistische woekershypotheken hele huishoudens te gronde richtten. Het streven naar méér heeft uiteindelijk desastreuze gevolgen.

Het is te gemakkelijk om hierbij alleen te wijzen naar degenen die zich overduidelijk niet in de hand weten te houden. Ik moet eerlijk bekennen dat ook ik behept ben met de zucht naar meer, beter en hoger. Hoewel ik weet dat ik het in vele opzichten beter heb dan anderen, betrap ik mezelf op het verlangen om net iets succesvoller te zijn, of te wonen in een huis met een mooier uitzicht. Om mij heen zie ik anderen in hetzelfde mechanisme verstrikt raken.

Blijkbaar is het voor de mens moeilijk om tevreden te zijn met de status quo. We denken vooral in onze tekortkomingen en zien de wereld als iets waar de vervulling ligt te wachten.

Sint Nicolaas van Myra (Russische icoon)

*Sint Nicolaas brengt drie kinderen tot leven.
(Jean Bourdichon, circa 1502-1505)*

Maar wat als we niet denken in termen van krijgen, maar van geven? Denken in termen van krijgen, is denken in termen van schaarste. Denken in termen van geven, is denken in termen van overvloed. Het kan hierbij om materialistische zaken gaan maar ook om bijvoorbeeld liefde en vriendschap. Het opstellen van een geeflijstje zou hierbij kunnen helpen. Wat is er in mij dat ik aan de wereld te geven heb? Waar ervaar ik overvloed? Ik heb zelf ervaren dat zodra ik me richt op de overvloed die in mijzelf aanwezig is, het verlangen in een ander daglicht wordt geplaatst. Je ervaart dat er eigenlijk al zoveel rijkdom aanwezig is. Een utopie?

Misschien, toch was het de heilige Nicolaas die ons daarin voorging. Sint Nicolaas alias bisschop van Myra werd immers bij zijn dood omstreeks 342 heilig verklaard om zijn goede daden. Zo zou hij zeelieden van de verdrinkingsdood hebben gered, drie jongens uit een pekeltont tot leven hebben gewekt en drie dochters van een arme man goud hebben gegeven zodat ze konden trouwen. Pas door de eeuwen heen groeide de Sint

uit van weldoener voor de armen, pedagogisch instrument (wie zoet is krijgt lekkers...) tot de pakjeskoning die hij nu is.

Wellicht wordt het tijd zijn historische daden in ere te herstellen en zijn gulheid als voorbeeld te nemen. En dus niet de cadeautjes als hoogtepunt van het sinterklaasfeest te zien maar de reflectie op hoe dit jaar de eigen gulheid ofwel geefkunst in de praktijk is gebracht.

Daarom stel ik voor dat vanaf nu alleen de kinderen voor 5 december een geeflijstje opstellen.

Wat hebben zij dit jaar te geven? En aan wie? Waar ervaren zij een overvloed in de wereld en waar hebben zij overvloed in zichzelf? En hoe verhoudt het geven zich tot hun eigen verlangens? De lange donkere avonden lenen zich goed om hierover van gedachten te wisselen. Zo leren zij al vroeg wat geven uit overvloed betekent en hoe zich dit verhoudt tot de wens te krijgen.

Beitske Bouwman

Jubileum 800 jaar Sint-Franciscus: Een baken van vrede en eenvoud

Een nog jonge Franciscus van Assisi.

Dit jaar, in oktober 2026, is het precies 800 jaar geleden dat Franciscus van Assisi overleed. Al acht eeuwen is zijn aardse leven voltooid, maar zijn erfenis is springlevend. Wie was deze man die ridders, pausen en vandaag de dag nog steeds miljoenen mensen over de hele wereld inspireert? En wat heeft hij ons, parochianen in 2026, nog te zeggen?

Franciscus werd geboren in weelde als zoon van een rijke lakenkoopman. Hij droomde van roem en een leven als ridder. Maar God had een ander plan. Na een periode van ziekte en bezinning raakte Franciscus diep geraakt door de armoede om hem heen en door de stem van Christus die tot hem sprak vanaf het kruis van San Damiano: "Herstel mijn huis." Franciscus nam dit letterlijk en later figuurlijk op. Hij deed afstand van al

zijn bezittingen, gaf zelfs zijn kleren terug aan zijn vader, en koos voor een leven van radicale armoede, gebed en dienstbaarheid.

Wat Franciscus zo bijzonder maakt, is dat zijn armoede geen bitterheid bracht, maar juist een diepe, stralende vreugde. Hij zag de schepping niet als iets om te bezitten of uit te

buiten, maar als een geschenk. In zijn beroemde Zonnelied bezingt hij Broeder Zon, Zuster Maan en Moeder Aarde. Voor hem was alles met elkaar verbonden in Gods liefde. Het is geen toeval dat paus Franciscus zijn encycliek over ecologie en sociale rechtvaardigheid, *Laudato Si'*, vernoemde naar de openingswoorden van dit lied. In een tijd waarin we

worstelen met klimaatverandering en consumptiedrang, houdt Franciscus ons een spiegel voor: kies voor verwondering in plaats van bezit, en voor zorg in plaats van consumptie.

Daarnaast was Franciscus een man van vrede en dialoog. Midden in de tijd van de Kruistochten reisde hij naar Egypte om de sultan te ontmoeten. Niet om te vechten, maar om te luisteren en te getuigen van Gods liefde. Zijn bekende gebed, "Heer, maak mij een instrument van uw vrede", is in onze huidige, vaak gepolariseerde wereld actueler dan ooit. Hij nodigt ons uit om muren af te breken en bruggen te bouwen, te beginnen in onze eigen parochie en buurt.

Wanneer we dit jaar stilstaan bij zijn sterven, 800 jaar geleden, vieren we eigenlijk zijn blijvende geboorte in de harten van mensen. Franciscus laat zien dat geloof geen ingewikkelde theorie is, maar een manier van leven. Een leven met open handen naar God, naar onze medemens — met name de kwetsbaren — en naar de natuur.

Laten we in dit jubileumjaar bidden om een vonk van zijn vuur, zodat ook wij, in de geest van de Heilige Franciscus, instrumenten van vrede en dragers van hoop mogen zijn.

Heilige Franciscus van Assisi, bid voor ons.

Van negatief

Dit was mijn vreselijkste dag ooit!
en ik sluit mijn oren als er nou iemand roept:
zie je die wolk met dat zilveren randje
want als je je ogen goed de kost geeft
is deze wereld écht wel een somber oord
zelfs al kómt er af en toe wat goedheid op je pad
voorspoed en geluk gaan voorbij
geloof vooral niet in het sprookje
alles is al in je aanwezig
puur geluk is bereikbaar ... ja
alléén voor bofkonten!
goedheid bestaat echt niet
ik weet zeker dat je hiermee instemt

de realiteit
beïnvloedt
je doen en laten
zoiets heb je niet zelf in de hand
en mij zul je echt nooit horen zeggen:
ik heb een fijne dag gehad!

Naar positief

ik heb een fijne dag gehad!
en mij zal je echt nooit horen zeggen:
zoiets heb je niet zelf in de hand
je doen en laten
beïnvloedt

de realiteit
ik weet zeker dat je hiermee instemt
goedheid bestaat echt niet
alléén voor bofkonten!
puur geluk is bereikbaar ... ja!
alles is al in je aanwezig
geloof vooral niet in het sprookje
voorspoed en geluk gaan voorbij
zelfs al kómt er af en toe wat goedheid op je pad
is deze wereld écht wel een somber oord
want als je je ogen goed de kost geeft
zie je die wolk met dat zilveren randje
en ik sluit mijn oren als er nou iemand roept:
dit was mijn vreselijkste dag ooit!

Ik ben de stal...

*Ik ben de stal. Ik sta onder de bomen
nog altijd van het wonder na te dromen.
Ik was al oud, je gaf geen cent voor mij,
een lelijk ding, – je liep me zo voorbij.
Ik was maar arm, bouwvallig en vol kieren.
Ik was alleen nog goed voor een paar dieren,
een luie ezel en een zieke os.
Het lekte door mijn dak, mijn deur zat los.
Er lag wat oud nat stro in een paar hoeken,
en verder viel er hier echt niks te zoeken.
Maar in die nacht, maar in die ene nacht
ben ik opeens door wonderen bedacht,
werd ik een huis dat koesteren mocht,
verwarmen
en mensen, even arm als ik, omarmen,
werden wij samen onuitsprekelijk rijk
op deze aarde een hemeltje gelijk,
stond ik in 't licht van duizend nieuwe sterren,
kreeg ik bezoek van heinde en van verre,
hoorde ik liederen van lof en prijs
en had ik marmer aan als een paleis.
Ik ben de stal. Ik sta onder de bomen.
Ik heb het wonder naar mij toe zien komen.
Ik zie er uit zoals ik vroeger was,
een arme bouwval in verwilderd gras.
Maar ik straal leven uit naar alle zijden.
Ik ben het mooiste huis van alle tijden.*

Michel van de Plas

Om alvast te noteren...

Op zaterdag 8 mei 2027 zal in de st. Luciakerk te Mierlo-Hout de uitvoering zijn van de musical Maria Magdalena.

Het verhaal:

Het scenario van deze voorstelling is compleet nieuw geschreven door Lodewien en Nick Zwart-Knottnerus.

Het is een samensmelting van diverse verhalen die over haar te vinden zijn, uit het Nieuwe Testament, maar ook uit andere oude geschriften en legendes, waarbij we rekening gehouden hebben dat deze voorstelling ook

in kerken opgevoerd kan worden. Ons verhaal plaatst haar naast de leerlingen, als een gelijke. In Jezus' ogen is iedereen gelijk, man en vrouw, beide MENS. Jezus wenst iedereen een leven van vrijheid en gelijkheid, wat voor een vrouw in die tijd erg moeilijk was. Daarnaast was er ook nog Romeinse overheersing en tegenwerkende hogepriesters in de Tempel van Jeruzalem, wat het haast onmogelijk maakte om het verhaal in het openbaar te vertellen. Ze wordt hierdoor gedwongen om naar Frankrijk te vertrekken.

We volgen haar tot het einde van haar leven.

Het verhaal is een combinatie van tekst en hedendaagse popmuziek met 17 nummers zoals: Turn, Turn, Turn, Imagine, Fix You, Somewhere, Old and Wise, God Only Knows en vele anderen.

De kaarten kosten 15 euro en zijn te bestellen via: teamassistent@damiaanhelmond.nl of na afloop van de vieringen. Vanwege de beperkt aantal plaatsen, ben er op tijd bij!

We'll meet again

“Wij regelen de uitvaart van onze moeder. Vader hoeft zich daar niet druk om te maken,” zegt de dochter zacht. Samen met haar drie broers zit ze tegenover me aan de keukentafel van het ouderlijk huis. Ze kijkt even naar haar broers en vervolgt: “Hij heeft dementie en begrijpt niet goed meer wat er gebeurt. We willen hem niet onnodig in de war brengen.”

Hun moeder is op 86-jarige leeftijd overleden en de kinderen hebben mij gevraagd om de uitvaart te verzorgen. Terwijl we samen de wensen bespreken, vertelt de oudste zoon hoe hun vader de afgelopen jaren steeds verder is weggeleden in zijn eigen wereld. “Hij vraagt vandaag al de hele tijd wanneer moeder thuiskomt van de boodschappen doen,” zegt de jongste zoon, terwijl zijn stem even

breekt.

Hoewel hun vader niet alles meer begrijpt, voelt het voor de kinderen niet goed om hem helemaal buiten de voorbereidingen te laten. Daarom stel ik voor om hem op een eenvoudige manier mee te laten beslissen. De kinderen kiezen uit de collectie twee modellen uitvaartkisten uit, waarna hun vader mag aangeven welke van deze twee hij het mooist vindt.

Als we het over de bloemen hebben, komt zijn antwoord zonder aarzelen: “Oranje.” Zijn

stem is zacht, maar vastberaden. De kinderen regelen het bloemstuk, maar de bloemen zijn oranje. Een kleine keuze misschien, maar wel zijn keuze.

Op de dag van de crematie is vader erbij. Hij zit stil voor zich uit te kijken, de gebeurtenis lijkt langs hem heen te gaan. Totdat de eerste klanken van We'll meet again door de ruimte klinken. Dat was het lied waarop hij en zijn vrouw vroeger samen dansten. Langzaam kijkt hij op. Heel voorzichtig begint hij mee te wiegen op de muziek. Dan rolt er een traan over zijn wang. Op dat moment lijkt de mist van de dementie heel even op te trekken. Niet met woorden, maar met muziek. Een herinnering vindt haar weg terug. Een klein moment. Kostbaar. En voor iedereen in de zaal onvergetelijk.

Juliëtte Poelmann-Magis

Aanmelden Kerstspel 2026

Sinds enkele jaren spelen we het kerstverhaal tijdens de kinderviering van 17.00 uur in de St. Trudokerk. Het was een groot succes! Veel enthousiaste kinderen om mee te doen, een volle kerk om samen met ons het grote feest van Kerstmis te vieren.

Ook dit jaar willen we weer het kerstverhaal naspelen tijdens de kinderviering op Kerstavond om 17.00 uur in de St. Trudokerk. Daarvoor zijn we op zoek naar enthousiaste kinderen die willen

meedoen! We gaan oefenen op woensdagmiddag 16 december 2026 van 14.00 tot 15.00 uur.

Lijkt het jou leuk om Maria te spelen, een herder of een engel, meld je dan nu aan!

Aanmelden kan bij Marjelein Verhoeven, pastoraal werker van de Damiaanparochie, via mverhoeven@damiaanhelmond.nl of via 06-30134686 (via Whatsapp)

Adventskransen maken

In de advent, de vier zondagen voor Kerstmis, bereiden we ons voor op het grote feest van de geboorte van Jezus. In onze kerken zien we dan een adventskrans met daarop vier kaarsen. Elke week wordt er een kaars extra aangestoken tot als symbool van het Licht dat Jezus brengt in onze wereld.

Ook thuis kun je een adventskrans neerzetten en zo samen met je gezin/ familie toelevan naar kerstmis. Samen met kinderen en ouders willen we ook dit jaar weer Adventskransen gaan maken voor thuis.

We gaan dit doen op zaterdag 21 november in Wijkhuis de Geseldonk in Mierlo-Hout. Je kunt binnenlopen tussen 13.30 uur en 15.00 uur.

Kom je ook meedoen? Meld je dan vóór 15 november 2026 aan bij Marjelein Verhoeven, mverhoeven@damiaanhelmond.nl

De telefoon gaat

"Hoe laat zijn de kerstvieringen?"
Ik geef de hele lijst.

"Welke koren zingen er?" Weer geef ik de lijst.

"Welk koor zingt er het mooist?"

"Dat moet u niet aan mij vragen. Voor mij zingen ze allemaal even mooi."

Stilte aan de andere kant...

"Maar het ene koor zingt toch mooier dan het andere?"

Ik sta op het punt om te zeggen: "Komt u maar naar alle vieringen. Dan hoort u zeker ook het mooiste koor."

Maar ik bedenk: de vieringen hangen toch niet op de eerste plaats van het koor af?

Ik zeg dus: "In alle vieringen zijn bekende kerstliederen en daarin kunt u zelf meezingen. Dat is toch het mooiste."

Ik bemerk dat het aan de andere kant niet overkomt. Dat het

Kerstfeest in de eerste plaats van onszelf afhangt is zeker heel raar. En toch: daar gaat het om.

Méér dan naar de kerststal kijken is het feest: God wordt in ons geboren. Wij geven Hem een plek in de armoedige stal van ons hart.

Méér dan anderen laten zingen is het zelf zingen.

Méér dan anderen kaarten sturen met de beste wensen is het onszelf de ware vrede wensen.

Méér dan het kijken naar de lichtjes is het echte feest: het Licht in ons hart zelf toelaten.

Meér dan turen naar het kleine Kerstkind is Kerstmis: zelf opnieuw geboren worden.

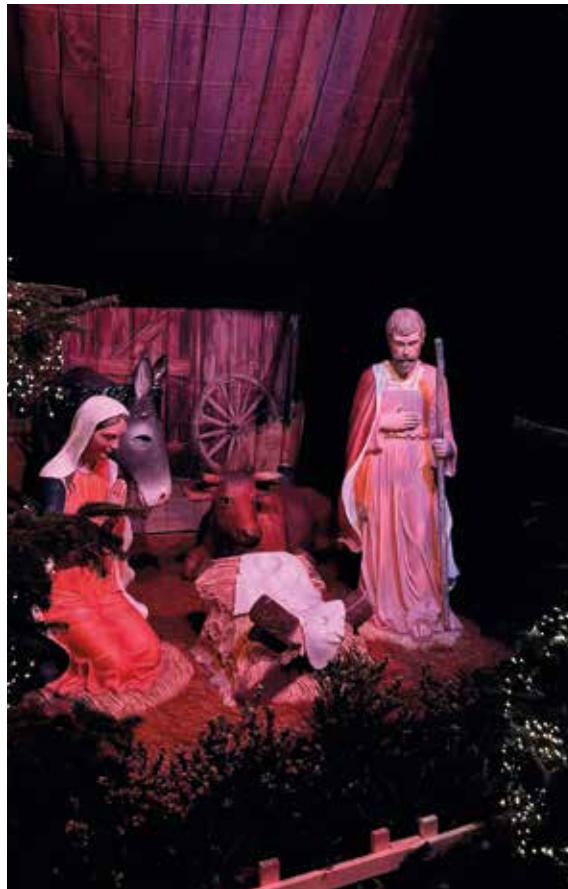
Tenminste dat hoop ik voor mijzelf. En voor u.

Zalig Kerstfeest!

Pastoor Pieter Scheepers

Hoopvol wachtend op het kerstkind

De dagen beginnen alweer een beetje te korten, maar Kerstmis ligt nog ver voor ons. Toch is het nog net niet met 'bloed, zweet en tranen' maar wel met heel veel 'enthousiasme, creativiteit en doorzettingsvermogen' dat ze elke dinsdagavond aan het werk zijn in de Sint Luciakerk: onze kerststalbouwers.

De zomervakantie ligt nog maar net achter ons als bij de groep kerststalbouwers 'het' al weer begint te kriebelen. De kerstalkoorts begint weer op te spelen. Een groep van een negental actievelingen en wel Marc, Jelco, Johan, Frank, Judith, Remko, Pim, Toine en nog een Johan gaan ook dit jaar weer zorgen voor een mooie kerststal in de Luciakerk. De groep doet dit al vele jaren en over belangstelling hoeft men niet te klagen, er is zelfs een ledenstop ingevoerd.

Vooraan in de kerk, aan de rechterkant verrijst het skelet van de kerststal, opgebouwd uit een ijzeren constructie, want het moet wel degelijk zijn. Zwarte gordijnen schermen alles wat er komen gaat af voor de spiedende blikken van de kerkgangers. "Het moet voor de bezoekers van de kerststal ook wel een beetje spannend en een verrassing zijn," hoor ik om me heen. "We beginnen met het skelet en bouwen daarop verder. Iedereen komt met ideeën en samen maken we er een mooi geheel van. We zijn gestart vanuit, misschien wel

een soort van gekkigheid, heel veel kan. Maar we blijven natuurlijk wel bij het kerstverhaal en we vinden het belangrijk dat het ook de jeugd aanspreekt."

Dit jaar kunnen de bezoekers genieten van de nieuwe beeldengroep, die dank zijn een crowdfunding actie gerealiseerd is. Maar ook de Houtse bedrijven Coppelmans, DuPré en de Brandevoortse Hoeve dragen hun steentje bij door hun schenkingen in natura. Van het inmiddels gestopte Dickens festijn in Brandevoort heeft men ook een en ander voor een zacht prijsje over kunnen nemen. "We kunnen eigenlijk alles gebruiken, oude dakpannen, een kruiwagen, noem het maar op," wordt enthousiast gezegd.

Kerst 2025 kwam je binnen via een varkensstal, waar we dus nog in de aardse wereld staan. Hierna bevinden we ons in de woestijn waar de Drie Koningen, Balthasar, Caspar en Melchior met de kameel een plek hebben gekregen. Ze zijn op weg naar de stal, maar de reis is nog ver. De achtergrond van de woestijn doet al

sinds 1994 dienst en is geschilderd door Ton Kolen. We gaan richting stal, maar eerst komen we aan bij de herders en hun schapen. Een helder klaterend watertje geeft het geheel een natuurlijke aanblik, mede door de vele aanwezige dieren. We gaan het hoekje om en staan dan voor de stal met het Kindje Jezus, Maria en Jozef. Natuurlijk ontbreken de os en de ezel hier niet en er komt zowaar echt sneeuw uit de lucht vallen, dus toch een Witte Kerst op 't Hout dit jaar? Via de herberg verlaten we de kerststal en we komen weer in de 'normale wereld', in elk geval vele mooie indrukken rijker. Zal het ook dit jaar weer net zo mooi en uitdagend zijn?

"Ja, al met al zijn we zo'n drie maanden bezig met het opbouwen en het afbreken is een kwestie van een paar dagen. Dan gaat alles weer, keurig verpakt en gelabeld de zolder op tot het volgende jaar. Maar het denken over de volgende kerststal blijft constant doorlopen. Het is net als met het bouwen van een carnavalswagen, nog voordat de wagen klaar is, ben je al weer bezig met de volgende. Noem

het maar het kerststal-virus," wordt er lachend opgemerkt.

Saamhorigheid binnen de groep is vanzelfsprekend en de inbreng van eenieder is dan ook groot. "Gelukkig biedt pastoor Pieter ons veel ruimte om het naar onze zin in te richten en zorgt hij ook voor een ontspannende pauze en een nazit, waarvoor een dikke dank je wel!", klinkt het door de kerk.

Heel blij zijn de kerststalbouwers met de grote belangstelling van parochianen en andere bezoekers en gelukkig vergeten ze niet de knikengel en/of, in deze digitale tijd de QR-code om ook in de toekomst dit kerstgebeuren mogelijk te blijven maken.

Heel fijn dat er nog zoveel betrokken mensen zijn in onze parochie die er aan bijdragen dat we samen kerk zijn.

Tekst: Maarten Janssen

Foto's: Jelco Beekers

Wegwijzer in de Damiaanparochie

De Damiaanparochie is opgericht op 6 januari 2010 en strekt zich uit over de voormalige parochiekernen Sint-Lucia te Mierlo-Hout en Brandevoort; Sint-Trudo te Stiphout; Goddelijke Voorzienigheid te Helmond-West en de voormalige Onze Lieve Vrouw Tenhemelopneming in de Oranjebuurt.

Het pastorale team bestaat uit:

Pastoor Pieter Scheepers (pastoor@damiaanhelmond.nl)

Pastoraal werker Marjelein Verhoeven (mverhoeven@damiaanhelmond.nl)

Centraal secretariaat:

Panovenweg 1, kantoor 163, 5708 HR Helmond. Tel: 0492-523147

Geopend op maandag tot donderdag tussen 10-12 uur.

E-mail: secretariaat@damiaanhelmond.nl

Website: www.damiaanhelmond.nl

Facebook: www.facebook.com/damiaanhelmond

Instagram: Damiaan_Helmond

ONZE KERKEN:

Sint Luciakerk

Hoofdstraat 157, 5706 AL Helmond

Tel: 0492-522930

Eucharistieviering:

Zaterdag, maandag, dinsdag en donderdag om 19.00 uur

Zondag en vrijdag om 10.00 uur

In de maanden juli en augustus zijn er geen doorde weekse vieringen.

Sint Trudokerk

Dorpsstraat 34, 5708 GH Helmond

Eucharistieviering: zondag om 11.15 uur

Bankrekening parochie:

NL90RABO0123801184 t.n.v. Parochie H. Damiaan de Veuster

Begraafplaatsen

dagelijks geopend van zonsopgang tot zonsondergang.

Beheerder Luciabegraafplaats: Ton van de Meulenhof. Tel: 06-53417529

Beheerder Trudobegraafplaats en Hortsedijk: Arnoud Meulendijks. Tel: 06-53700624

Bezoek vanuit de parochie

Als parochie vinden wij het erg belangrijk om onze parochianen pastoraal nabij te zijn. Maar vaak weten wij niet van uw persoonlijke situatie. Dus stelt u bezoek op prijs vanuit de parochie of kent u misschien iemand in uw omgeving die een pastoraal bezoek op prijs zou stellen, neem dan contact op met het parochiesecretariaat. In overleg wordt gekeken wie van de pastores bij u op bezoek komt. Pastoor Scheepers heeft een zware katten-allergie. Hij ontvangt u dan graag op de pastorie.

Bezoek in het ziekenhuis

Het is in het Elkerliekziekenhuis niet toegestaan dat pastores buiten bezoektijden om op bezoek komen. Dit kan alleen tijdens de algemene reguliere bezoeken. In het Elkerliek ziekenhuis werkt een team van geestelijk verzorgers waar u een beroep op kunt doen. Gesprekken kunnen plaatsvinden tijdens uw opname in het ziekenhuis maar ook als u poliklinisch in behandeling bent.

Biechtgelegenheid

Een keer per maand in de st. Luciakerk of op afspraak met pastoor Scheepers. (pastoor@damiaanhelmond.nl)

Adverteren en Damiaantjes plaatsen

In iedere editie van de parochiekrant, staan enkele advertenties om de kosten betaalbaar te houden. Ook iets voor u?

Het parochieblad belandt 4x per jaar bij meer dan 15.000 huishoudens op de mat en heeft daarmee een groot bereik. Voor slechts € 70,- ex BTW kunt u een 1/8 advertentie plaatsen (of € 135,- ex BTW voor een 1/4 pagina).

Een Damiaantje plaatsen kan ook, bijvoorbeeld voor een oproep voor aanvullingen van verzamelingen, hulp gezocht of een ander verzoek/oproep. Voor een bericht van max. 100 karakters zijn de kosten € 9,- excl. BTW.

Wij horen het graag als u wilt adverteren of een Damiaantje wilt plaatsen. Stuur een e-mail aan: secretaris@damiaanhelmond.nl

Damiaantjes

Rolluiken, luifels,
screens en garagedeuren
Bel 0492-535901 Helmond
www.williesstoffer.nl

Lamellen, jalouzieën plisé
ramen en deuren.
Bel 0492-535901 Helmond
www.williesstoffer.nl

Laat uw trap stofferen
met tapijt voor € 295,-
Helmond
www.williesstoffer.nl

Wilt u een familiebericht
plaatsen? Mail naar:
advertentie@damiaanhelmond.nl
of bel: 0492-845350.

Het parochieblad Damiaan Helmond verschijnt 4 keer per jaar in een oplage van 15.000 ex. De Damiaan wordt verspreid in de volgende wijken: Stiphout, Oranjebuurt-Zwanenbeemd, Mierlo-Hout, Brandevoort, Annawijk/Suytkade en Helmond-West. De Damiaan dient ook bezorgd te worden in brievenbussen met een ja/nee sticker.

Heeft u de Damiaan niet ontvangen?
Graag telefonisch melden tijdens kantooruren (09.00u – 17.00u) tel. 0492-845350.
Of via het adres en tel. nummer van het Centraal secretariaat Damiaan.

ADVERTEREN
info@adcommunicatie.nl
T: 0492-845350

UITGEVER
In opdracht van Damiaanparochie Helmond.
Adcommunicatie - www.adcommunicatie.nl

DRUKWERK/VORMGEVING
Adcommunicatie, Rik Aarts - www.adcommunicatie.nl

Het Rozenkransgebed

Begin de rozenkrans met het maken van een kruisteken:
In de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Amen.

Ik geloof in God, de almachtige Vader, Schepper van hemel en aarde. En in Jezus Christus, zijn enig Zoon, onze Heer, die ontvangen is van de Heilige Geest, en geboren uit de maagd Maria, die geleden heeft onder Pontius Pilatus, is gekruisigd, gestorven en begraven, die nedergedaald is ter helle, de derde dag verzen uit de doden, die opgestegen is ten hemel, zit aan de rechterhand van God, de almachtige Vader, vandaar zal Hij komen oordelen, de levenden en de doden. Ik geloof in de Heilige Geest, de heilige katholieke Kerk, de gemeenschap van de heiligen, de vergiffenis van de zonden, de verrijzenis van het lichaam, en het eeuwig leven. Amen.

- 1 Ik groet u, Maria, dochter van God de Vader. **Wees gegroet Maria...**
- 2 Ik groet u, Maria, moeder van God de Zoon. **Wees gegroet Maria...**
- 3 Ik groet u, Maria, bruid van God de Heilige Geest. **Wees gegroet Maria...**

Wees gegroet Maria, vol van genade. De Heer is met u. Gij zijt de gezegende onder de vrouwen en gezegend is Jezus, de vrucht van uw schoot. Heilige Maria, Moeder van God, bid voor ons zondaars, nu en in het uur van onze dood. Amen.

Eer aan de Vader en de Zoon en de Heilige Geest. Zoals het was in het begin en nu en altijd en in de eeuwen der eeuwen. Amen.

Onze Vader die in de hemel zijt, Uw Naam worde geheiligd, Uw rijk kome, Uw wil geschiede op aarde zoals in de hemel. Geef ons heden ons dagelijks brood en vergeef ons onze schulden, zoals ook wij vergeven aan onze schuldenaren, en breng ons niet in beproeving, maar verlos ons van het kwade. Amen.

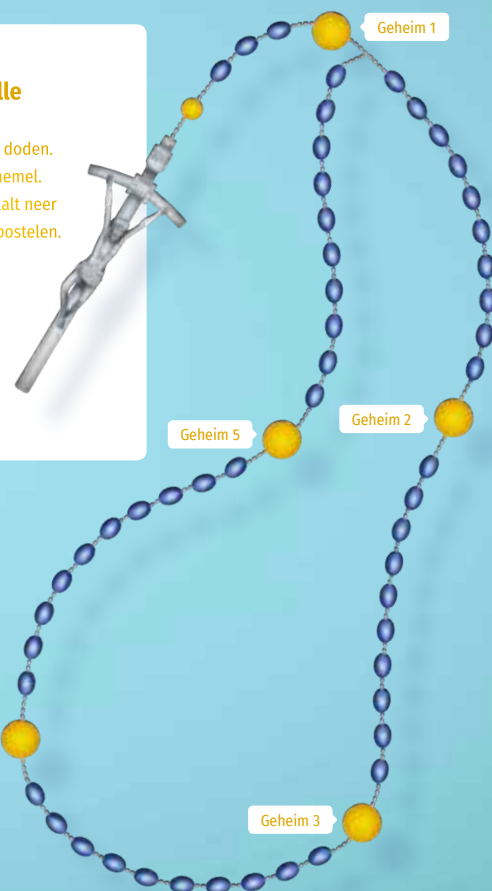
Bij deze kraal wordt het **Eer aan de Vader** gebeden. Dan volgt een geheim. Daarna wordt het **Onze Vader** gebeden.

Bij elke kleine kraal wordt het **Wees gegroet Maria** gebeden.

De vijf glorievolle geheimen zijn:

1. Jezus verrijst uit de doden.
2. Jezus stijgt op ten hemel.
3. De Heilige Geest daalt neer over Maria en de apostelen.
4. Maria wordt in de hemel opgenomen.
5. Maria wordt in de hemel gekroond.

Het rozenkransgebed wordt besloten door het kruisteken en de woorden:
In de naam van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. Amen.

Zo bid je de rozenkrans

Elk jaar op 7 oktober viert de Rooms-katholieke Kerk de Gedachtenis Heilige Maagd Maria van de Rozenkrans. Daaromheen is de hele maand oktober uitgegroeid tot Rozenkransmaand. Vroeger werd de rozenkrans veel gezamenlijk in de gezinnen gebeden. Tegenwoordig wordt hij veel gebeden tijdens bedevaarten, in kleine groepen in de parochie en bij mensen thuis, of gewoon individueel. Veel katholieken dragen de rozenkrans altijd bij zich.

De kracht van de rozenkrans ligt in de eenvoud en in de herhaling. Door steeds weer het Onze Vader te bidden met de tien Weesgegroeten (de 'tientjes van de rozenkrans'), ontstaat een cadans en een soort concentratie. Hierin kun je de geheimen uit het leven van Jezus overdenken en verdiepen. Je kunt aan de 'tientjes van de rozenkrans' ook intenties verbinden. Mensen aan wie je je gebed hebt beloofd of noden in de wereld die je ziet, kun je zo op voorspraak van Maria aan God voorleggen.

De Nederlandse bisschoppen riepen in 2018 op om elke maand op een speciale dag de rozenkrans te bidden met als intentie de vrede in de wereld. De oproep volgde op het **100-jarig jubileum** van de verschijningen van de Heilige Maagd Maria in Fatima (13 mei - 13 oktober 2017). Paus Franciscus vraagt zo vaak mogelijk de rozenkrans te bidden, "omdat dit gebed helpt de aanwezigheid van Christus in ons leven te kunnen herkennen" (ontmoeting met delegaties uit Maria bevaartsoorden, 8 oktober 2016).

Voor wie er niet vertrouwd mee is, kan de rozenkrans een hele puzzel lijken. Om het bidden te vergemakkelijken, is op deze infographic de hele rozenkrans afgebeeld met de volledige gebedsteksten. **Het bidden van de rozenkrans was nog nooit zo makkelijk.**

Wist je dat de rozenkrans is ontstaan in kloosters, waar elke week alle 150 Psalmen werden gebeden? Voor lekenbroeders of -zusters verving men de Psalmen door het bidden van 150 maal het Onze Vader. In de middeleeuwen werd dit steeds vaker het Weesgegroet. Geleidelijk aan verbond men dit gebed met de overweging van momenten uit het leven van Jezus. **Dit zijn de 'geheimen' van de rozenkrans.**

Vijf blijde geheimen hebben te maken met de geboorte van Jezus. Vijf droevige geheimen gaan over het lijden en sterven van Jezus. Vijf glorievolle geheimen staan stil bij de verrijzenis van Jezus. Vijf geheimen van het licht hebben te maken met het openbaar leven van Jezus. **Deze twintig geheimen omvatten het hele leven van Jezus.** Daarom wordt de rozenkrans ook wel een "samenvatting van heel het Evangelie" genoemd.

Op de voorzijde staan de vijf glorievolle geheimen. Deze worden gebeden op zondagen. Elke dag van de week heeft zo zijn eigen geheimen.

Maandag: Blijde geheimen
Dinsdag: Droevige geheimen
Woensdag: Glorievolle geheimen
Donderdag: Geheimen van het licht
Vrijdag: Droevige geheimen
Zaterdag: Blijde geheimen
Zondag: Glorievolle geheimen

De blijde geheimen zijn:

- De engel Gabriël brengt de blijde boodschap aan Maria.
- Maria bezoekt haar nicht Elisabeth.
- Jezus wordt geboren in een stal van Betlehem.
- Jezus wordt in de tempel aan God opgedragen.
- Jezus wordt in de tempel wedergevonden.

De droevige geheimen zijn:

- Jezus bidt in doodangst tot zijn hemelse Vader.
- Jezus wordt geschild.
- Jezus wordt met doornen gekroond.
- Jezus draagt zijn kruis naar de berg van Calvarie.
- Jezus sterft aan het kruis.

De glorievolle geheimen zijn:

- Jezus verrijst uit de doden.
- Jezus stijgt op ten hemel.
- De Heilige Geest daalt neer over Maria en de apostelen.
- Maria wordt in de hemel opgenomen.
- Maria wordt in de hemel gekroond.

De geheimen van het licht zijn:

- Jezus wordt gedoopt in de Jordaan.
- Jezus openbaart zich op de bruiloft te Kana.
- Jezus verkondigt het Rijk Gods en roept op tot bekering.
- Jezus verandert van gedaante op de berg Tabor.
- Jezus stelt de eucharistie in tijdens het Laatste Avondmaal.

